

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť L. G., zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Advokátska kancelária, Mlynská 26, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 So/1/2013 z 29. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2014 doručená sťažnosť L. G. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 So/1/2013 z 29. januára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozhodnutím Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru č. KRP-168-1/DI-1-2003 z 5. januára 2004 v spojitosti s rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Košice-okolie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice-okolie (ďalej len „správne orgány“) č. ORP-P-106/DI-SK-2003 z 24. októbra 2003 (ďalej len „rozhodnutia správnych orgánov“) uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov so sankciou peňažnej pokuty vo výške 4 000 Sk a zákazu činnosti viesť motorové vozidlo po dobu 4 mesiacov. Okresný súd Košice I svojím rozsudkom č. k. 20 S 1/2014-311 z 8. februára 2013 zamietol sťažovateľom podanú žalobu, ktorou sa domáhal v rámci správneho súdnictva preskúmania uvedených rozhodnutí správnych orgánov. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa svojím rozsudkom sp. zn. 7 So/1/2013 z 29. januára 2014 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu jeho vecnej správnosti. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti koncentruje svoju argumentáciu predovšetkým do sféry skutkových zistení a hodnotí právne závery všeobecných súdov, s ktorými nesúhlasí a domáha sa iného, preň priaznivejšieho posúdenia jeho právnej veci. Východiskom jeho úvah, ako sám uvádza, je *„Základná skutočnosť, ktorú som v konaní namietal, no súdy sa s touto mojou námietkou nezaoberali bolo, že znalecké posudky, o ktoré súdy opreli svoje rozhodnutie vychádzajú z nesprávne spracovaného protokolu o dopravnej nehode, od ktorého sa následne odvíja nesprávne vyhodnotenie nehodového deja. Z protokolu o dopravnej nehode je zrejmé, že tento neobsahuje základné informácie a údaje, na základe ktorých je možné vierohodne posúdiť priebeh nehodového deja a následne vyvodit' správny právny záver a rozhodnúť v rámci priestupkového konania. Na základe... zle označeného miesta zrážky, boli nepresne a nesprávne vyhotovené znalecké*

posudky.“. Sťažovateľ teda zastáva názor, z ktorého vyplýva, že „... správny orgán nepostupoval v súlade s... ustanoveniami zákona o správnom konaní, keďže nezistil presne a úplne skutočný stav veci, jeho rozhodnutie nevychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci a preto je nezákonné. Správny orgán vôbec neakceptoval moje návrhy na vykonanie dokazovania a riadne a zákonné dôkazy - čestné prehlásenia svedkov považoval bezdôvodne za účelové. Mám za to, že súdy oboch stupňov porušili moje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie tým, že tento postup správnych orgánov považovali za súladný so zákonom bez toho, aby sa riadne vysporiadali so vznesenými námietkami.“.

V závere sťažovateľ uzatvára, že „Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom vidím v tom, že súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie ako zákonné a to napriek viacerým závažným pochybeniam v správnom konaní, ktoré boli nezlučiteľné so spravodlivým prejednaním veci a spravodlivým procesom, nakoľko dôkazy boli preukázateľne zmanipulované, dodatočne upravené a doplnené odôvodnenie rozhodnutia nepreskúmateľné.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavný súd žiadal, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7 So/1/2013-338 zo dňa 29. januára 2014 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7 So/1/2013-338 zo dňa 29. januára 2014 zrušuje a vec sa vracia v rozsahu zrušenia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 340,90 Eur... “

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyhovené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

8. Sťažovateľ v podanej sťažnosti v súhrne dôvodí, že „*Rozhodnutie odvolacieho súdu považujeme za neobjektívne a neodôvodnené, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nepredstavuje logické vyvrcholenie činnosti súdu pri vydaní rozsudku. Pri určení základu súdneho rozhodnutia sa vychádza z principiálnych zásad ovládajúcich celé konanie. Jednou zo základných zásad je zásada materiálnej pravdy, podľa ktorej základom rozhodnutia sa môže stať len skutočný stav veci. Súd tieto základné zásady nerešpektoval, nerozhodol na základe materiálnej pravdy, ani na základe skutočného stavu veci. Ak tak súd nekonal, konal v rozpore so základnými princípmi Občianskeho súdneho poriadku.*“.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne

súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

13. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 7 So/1/2013 z 29. januára 2014 uviedol:

„Odvolací súd preskúmal odvolanie žalobcu zo dňa 8. 2. 2013 podľa ust. § 214 ods. 1 O. s. p., a zistil, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné. Preto rozhodnutie súdu potvrdil podľa ust. § 219 O. s. p.

Žalobca rozsudok tohto súdu nepovažoval za zákonný z nasledovných dôvodov:

- nebol náležité zistený skutkový stav, z dôvodov námietky proti znaleckému posudku Ing. B.,

- prvostupňový súd nevysvetlil, prečo vychádzal iba z ďalšieho kontrolného posudku

- Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, s poukazom na výpočet rýchlosti jazdy motorového vozidla Honda Civic,

- neakceptácia videonahrávky TV Moldava, s poukazom na zmanipulovanie výpovede svedkov V. a H.,

- kópia spisu nie je totožná so spisom, ktorý mal súd k dispozícii,

- bola zvýšená pokuta pre žalobcu, bez náležitého odôvodnenia.

Súd vo veci rozhodol podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p., v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O. s. p..

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti a dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Žalobca sa súdi vyše 10 rokov pre jednoduchú dopravnú nehodu, pri ktorej správny orgán zistil zavinenie aj zo strany žalobcu, čo bolo jednoznačne a nepochybne potvrdené všetkými tromi znaleckými posudkami, teda nielen tým posudkom, ktorý si dal vypracovať sám žalobca /posudok Ing. M. V., č. 036/2004, str. 13/; v ktorom aj tento znalec potvrdzuje, že aj žalobca by bol nehode zabránil, ak by dal prednosť vozidlu pohybujúcemu sa po hlavnej ceste, teda, ak by s vozidlom nevykonával otáčací manéver v čase, keď po hlavnej ceste sa pohybovalo vozidlo Honda Civic, ktoré mohol vidieť. Aj ďalší znalecký posudok č. 69/2003 zo dňa 19. 5. 2003, Ing. Z. B., str. 13/ potvrdzuje, že ak by sa žalobca dostatočne presvedčil, či pri otáčaní neohrozí iného účastníka premávky, mohol zabrániť nehode.

Žalobca však nebol spokojný ani s týmto posudkom, preto súd pre objektivitu konania, aj s ohľadom na zrušujúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ustanovil znalca

– Ústav súdneho inžinierstva v Žiline, ktorý vypracoval posudok č. 85/2010 zo dňa 7. 4. 2010, ktorý na str. 38 tiež potvrdzuje, že žalobca z technického hľadiska ohrozil vodiča vozidla Honda Civic, preto jeho techniku jazdy možno považovať za nesprávnu.

V danom prípade pravdepodobne žalobca nepochopil, že v tomto konaní sa neriešili súvislosti s vyhodnocovaním dôkazov v prospech či neprospech účastníkov dopravnej nehody, napr. pre účely náhrady škody, ale v tomto konaní bolo predmetom prieskumu iba to, či správny orgán pri ukladaní pokuty vo výške vtedajších 4.000,- Sk a uložení sankcie zákazu viesť motorové vozidlo na dobu 4 mesiacov, či tento výrok prvostupňového rozhodnutia Okresného riaditeľstva, Policajného zboru, okresného dopravného inšpektorátu Košice – okolie bol alebo nebol v súlade s platnou právnou úpravou.

Druhostupňový správny orgán zmenil tento výrok tak, že výšku pokuty ponechal, ako aj zákaz viesť motorové vozidlo po dobu 4 mesiacov, iba zmenil v jednom odseku právnú kvalifikáciu tak, že z ust. § 21 ods. 1 až 3 vtedy platného zákona č. 315/1996 Z. z. vynechal odsek 2 a rozšíril o ďalšiu právnú kvalifikáciu: o ust. § 3 ods. 2 písm. a/ cit. zákona.

Zo žalobných dôvodov žalobcu teda vyplýva, že nebol zistený skutkový stav správne, súd sa s týmto nemôže stotožniť, lebo už na tejto dopravnej nehode, pokiaľ ide o ohrozujúci priestupok žalobcu nič nie je možné zmeniť ani doplniť, vzhľadom na to, že znalecké posudky potvrdili spoluúčasť na dopravnej nehode a preto právna kvalifikácia, ako aj sankcia za porušenie cestnej premávky bola žalobcovi uložená v súlade s platnou právnou úpravou, špecifikovanou v napadnutom rozhodnutí, ako aj v rozhodnutiach správneho orgánu druhého stupňa.

Žalobca neupresnil, aká dokumentácia chýba v administratívnom spise, oproti jeho kópiám a aký vplyv by to malo na hodnotenie priestupku žalobcu, túto námietku nie je možné vyhodnotiť.

Riešenie priestupku druhého vodiča, na techniku jazdy ktorého žalobca poukazuje v odvolaní ako aj v žalobe, súd v tomto konaní nie je oprávnený riešiť, pretože uvedené nie je predmetom tohto konania. Obdobne, tvrdenia o manipulácii s výpoveďami svedkov a listín, patrí do kompetencie PZ SR (inšpekčná služba), § 4 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Neobstoja ani tvrdenia žalobcu o manipulácii výpovedí svedkov, keďže sám svedok V. vo svojej výpovedi v posudku Ing. V. potvrdil, že pri otáčaní motorového vozidla žalobcu

musel vodič idúci na hlavnej ceste brzdiť, čím je potvrdená aj podľa tohto svedka, že došlo k vytvoreniu náhlej prekážky. Navyiac potvrdil, že videl prichádzať vozidlo od B. a zároveň aj videl otáčanie sa do protismeru žalobcu, čo vyhodnotil, že to nemohlo dopadnúť dobre. Vzhľadom na túto hlavnú cestu, ktorá bola v tom čase bez ďalších prekážok na ceste, mohol aj žalobca vidieť prichádzajúce auto /Honda Civic/ na hlavnej ceste, nemohol však odhadnúť jeho rýchlosť, preto nemal ísť do otáčacieho manévru.

Ďalšie žalobné námietky, prečo súd vychádzal len z jedného posudku /ŽU v Žiline, ďalej výška pokuty, ako aj videonahrávka TV Moldava/, k uvedenému súd poznamenáva, že všetky znalecké posudky súd považuje za kvalifikované, takmer rovnocenné závery v otázke viny žalobcu na dopravnej nehode, pričom videonahrávka TV Moldava nemá žiadny vplyv na prednehodový dej, pretože tento dôkaz je v plnej fotodokumentácii správneho orgánu a vznik dopravnej situácie by nevyriešil, preto správny orgán na túto námietku nemohol vziať zreteľ.

Výška pokuty bola správnym orgánom riadne odôvodnená, za uvedený priestupok sa podľa ust. § 22 ods. 2, v nadväznosti na ust. § 22 ods. 1 písm. j/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sa ukladá pokuta do výšky 7.000,- Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo do jedného roka. Vzhľadom na okolnosti spáchaného priestupku správny orgán použil správnu úvahu, ktorá nevybočila z platnej právnej úpravy a dôvody boli špecifikované tak v prvostupňovom, ako aj v druhostupňovom rozhodnutí, pričom výška pokuty nebola v druhostupňovom správnom konaní zmenená, s prihliadnutím na závažnosť, spôsob a okolnosti spáchania priestupku.“

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd vo svojom rozsudku sp. zn. 7 So/1/2013 z 29. januára 2014 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah posúdil a zhodnotil

sťažovateľovu právnu vec, a v konečnom dôsledku tak právoplatne podporil záver správnych orgánov, ktoré uznali sťažovateľa spoluzodpovedným za spôsobenie dopravnej nehody. Inými slovami, podľa názoru ústavného súdu krajský súd podrobne a jasne objasnil skutkový a právny základ svojho napadnutého rozhodnutia (aj v spojitosti s právnymi závermi vyslovenými okresným súdom v rozsudku sp. zn. 20 S 1/2004 z 8. februára 2013, pozn.). Z tohto pohľadu boli v plnej miere realizované v konaní pred všeobecnými súdmi sťažovateľom označené práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie namieta.

15. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

16. Na podporu svojich záverov ústavný súd v závere dodáva, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto

vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný, vrátane konania o odvolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto návrhy a procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04).

18. Ústavný súd teda uzatvára, že nie je možné považovať právne závery krajského súdu vyslovené v jeho rozsudku sp. zn. 7 So/1/2013 z 29. januára 2014 za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014